

treball

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 324

Barcelona, octubre 1970

Preu 2 pts.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
Estació Pirenenca

De 7 a 7,55 h - 19, 21, 25 i 30 metres
De 14 a 15 h - 17, 19, 21 i 25 metres
De 17 a 20 h - 19, 21, 25 i 30 metres
De 20 a 0,15 h - 19, 21, 25 i 30 metres

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
emissions en català.

COMENÇA LA "TARDOR CALENTA"

Durant el passat mes de juny, un agut periodista estranger escrivia que la propera tardor seria a Espanya una « tardor calenta ». Aquest sobrenom va adquirir fama universal referit als mesos de la tardor del 1968 a Itàlia, durant els quals es van fer en aquell país vagues generalitzades en les quals participaren fins a vint milions de treballadors.

No pensava sens dubte el periodista referit que l'estiu polític espanyol seria ja particularment càlid (esdeveniments de Granada, vaga del Metro a Madrid, vagues generals de la Construcció en diverses ciutats d'Espanya, etc., etc.), i que la seva previsió per la tardor la farien seva tiris i troians.

Un despatx de l'Agència Logos, publicat a La Vanguardia el 6 de setembre, en el que s'informava del que havia passat tres dies abans a la Comissió Permanent de les Corts, deia que allò era el « preludi de la calenta tardor que el país es disposa a abordar ». « Estem davant una important tardor política », titulava la seva crònica de Madrid El Correo Catalán del 8 de setembre. El dia 9 el títol de la referida crònica era: « El curs polític és el més caldejat i mogut dels darrers quinquennis ». I l'endemà el mateix Ministre de la Informació i Turisme afirmava davant els periodistes a Sant Sebastià que, la propera, seria « una tardor calenta ».

Efectivament, la tardor que comença promet ser un període d'intensa activitat política, de grans accions obreres i populars.

Les derivacions de l'escàndol Matesa i l'esclet de noves estafes; la pujada intolerable dels preus i el desencadenament de la inflació; la convocatòria d'eleccions municipals amb normes encara més típicament feixistes que en ocasions anteriors; els nous ajornaments de la discussió dels projectes de Llei

COMUNICAT DEL COMITE CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

S'ha celebrat la Va Reunió Plenària del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ampliat amb la participació de dirigents del Partit de diferents llocs del país. Va obrir els treballs del Ple i pronuncia les paraules de clausura el President del Comitè Central del P.S.U.C., company Josep Moix.

El company Santiago Carrillo va adreçar una salutació al Ple en nom de la delegació fraternal del Partit Comunista d'Espanya, de la qual formava part també el company Manuel Delgado.

Van ser presentats al Ple els següents informes del Comitè Executiu:

1. LA SITUACIO POLITICA I LES TASQUES DEL P.S.U.C.,
presentat pel camarada Gregori López Raimundo, i

2. LA CAMPANYA PER UN PARTIT MES FORT I ABELAT EN LES MASSES I EL TREBALL D'ORGANITZACIO,
presentat pel camarada Josep Roman.

Després d'un ampli i obert debat el Comitè Central va aprobar els informes presentats i la gestió del Comitè Executiu en aquest període. El Ple elabora i aprova una Resolució política (1), que juntament amb els informes ha d'inspirar l'activitat dels comunistes catalans durant els mesos propers.

El Comitè Central va acordar comptar els camarades Albert Marimon, Lina Ramos, Eusebi Roca i Rafols Mercader, i la incorporació del camarada Ignaci Bruguera al Comitè Executiu del Partit.

El Ple guardà un minut de silenci en homenatge a les víctimes de la repressió a Granada, expressà la seva solidaritat amb tots els presos i exiliats polítics espanyols, amb els heroics combatents vietnamesos i amb tots els qui, arreu del món, lluiten per la pau i la independència nacional, per la democràcia i el socialisme.

Setembre del 1970.

El Comitè Central
del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

(1) Publicada en el número anterior de Treball amb el títol: Fem convergir en un sol torrent totes les forces que s'oposen a la dictadura.

Sindical i de l'Estatut d'Associacions; l'immobilisme, en fi, que presideix la política governamental estenen el malestar general, isolen encara més el Govern i aguditzen les contradiccions entre els diversos clans que conviuen en el seu si.

Per altra banda, la calma estiuenca no s'ha estés enguany a les lluites dels treballadors, que continuaren i continuen eixamplant-se.

Referint-nos exclusivament a Catalunya constatem que, a despit de l'estiu, la resposta popular al crim de Granada ha estat una de les mobilitzacions antifranquistes més vigoroses de les realitzades fins ara. Manifestacions de carrer, recaptés de diners per a les famílies de les víctimes, misses i vagues solidàries han tingut lloc en nombrosos pobles i ciutats.

Les accions reivindicatives assoliren el nivell de vaga general a la S.A.F.A. de Blanes i a la Construcció de Terrassa, arribaren a

les zones mineres de Berga i de Súria, s'estengueren al Born i al Port de Barcelona, als transports urbans de l'extraradi de la capital i a nombroses empreses del Metall, el Textil i d'altres indústries en desenes d'indrets de Catalunya.

L'estiu no deturà tampoc la protesta contra la repressió i la campanya per l'Amnistia, i ha conegut una recuperació espectacular el moviment de la cançó catalana.

L'activitat desplegada pels intel·lectuals i els diversos partits i grups polítics entorn de la commemoració de l'11 de setembre, malgrat les febleses que s'han posat de manifest en la realització — o en la no realització — d'alguns dels actes programats, assenyalava també un progrés en l'activitat de l'oposició respecte a la d'anys anteriors en aquestes mateixes dates. Per la seva banda, els estudiants han tret periòdics i fulles que permeten preveure que la seva lluita reemprèn tantost comencin els cursos.

Tot això justifica i confirma les previsions que hem transcrit més amunt sobre la « temperatura » de la tardor que s'inicia, així com l'anàlisi i les orientacions de la Resolució del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya, que hem publicat en el nostre número anterior amb el títol Fem convergir en un sol torrent totes les forces que s'oposen a la dictadura.

« Caldejar » efectivament la tardor, encapçalant resolutament l'acció de les masses en cada lloc amb la perspectiva d'avançar cap a la vaga general i la vaga nacional, és el primer deure no solament dels comunistes, sinó de tots aquells qui aspiren a la democràcia i al socialisme.

UNA ALTRA VICTORIA DE LA TECNICA SOVIETICA DE L'EXPLORACIO DEL COSMOS

Amb Luna-16, la U.R.S.S. ha avançat i fet avançar un nou pas de gran transcendència a la tècnica de la investigació del cosmos. Aquest nou i revolucionari enginy ha complert exitosament les complexes tasques que recentment requerien en els enginys de la N.A.S.A. nord-americana una arriscada aportació humana, per altra part impossible d'imaginar avui per a l'exploració d'altres planetes. Aquests queden situats avui, gràcies als enginys soviètics, a l'abast material de l'home.

Els comunistes catalans saludem calurosament aquest nou triomf dels savis, tècnics i treballadors soviètics, aquesta nova victòria del socialisme.

SIGNIFICACIO DEL REFUS A NIXON

Quan el 19 de setembre el Comitè de Barcelona del nostre Partit instava l'opinió a cridar per tots els mitjans un « GO HOME » a Nixon, tenia presents els interessos de la pau mundial, de la sobirania, seguretat i honor nacionals i el nostre deure internacionalista. Fou una presa de posició no sols sobre la visita del cap de l'imperialisme U.S.A. sinó contra tot allò que ell simbolitza i contra aquells que l'havien invitat: els governants franquistes. Era, finalment, un acte de solidaritat envers els heroics pobles d'Indoxina i les forces nacionals i revolucionàries de Palestina en lluita a mort enfront de les provocacions fomentades per l'imperialisme.

Dos dies abans, « La Vanguardia » exposava editorialment el contingut apatrida i reaccionari de la gran burgesia catalana. El diari barceloní proclamava i acceptava que el Mediterrani és un mar americà « guste

o no guste » i afegia: « Nos congratulamos ante el anuncio de que el presidente Nixon nos visitará en breve ».

Els treballadors i altres forces democràtiques de Catalunya pugueren comparar les dues posicions: la de la classe obrera i la del gran Capital. Qui defensa la seguretat d'Espanya, la seva sobirania i dignitat, en un contexte mundial en què l'imperialisme U.S.A. fa de provocador de complots reaccionaris, d'agresor i assassí de pobles? Quan, per aquesta « missió », es serveix de les bases que l'oligarquia espanyola —entre ella la catalana— li ha venut en els nostre país, l'editorial de « La Vanguardia » és d'un cinisme inoït.

La darrera Resolució del Comitè Central del P.S.U.C. especificava: « La dictadura busca en el recolzament sobre l'imperialisme americà la possibilitat del seu manteniment en contra de la voluntat nacional que con-

demna la supeditació política, econòmica i militar d'Espanya a l'imperialista U.S.A. » A la vetlla de la visita de Nixon, el nostre Comitè Central ajudava així a mobilitzar l'opinió catalana per a rebre'l amb el crit unànim de ¡FORA! Alertava sobre els perills que entranya la visita indesitjable; expressava la solidaritat amb l'heroic Vietnam i altres pobles d'Indoxina agredits per l'imperialisme U.S.A.; i, a l'ensens, amb els revolucionaris i patriotes de Palestina quan la VI Flota U.S.A. es disposava a intervenir al costat del reaccionari Hussein per aixafar-los; denunciava la hipocresia de Franco i els seus galifardeus que es diuen « amics dels pobles àrabs » mentre permeten als protectors del sionisme imposar llur « protecció » ocupant el Mediterrani des de bases d'Espanya.

Nosaltres ho hem denunciat. La gran burgesia catalana ho accepta i ho saluda perquè hi veu una « garantia » del seu poder dictatorial i repressiu. Es cert que importants capes burgeses del país han expressat inquietuts i protestes contra la renovació del Tractat que ens lliga als EE.UU. El senyor José Yanguas Messia escrivia el 15-7-1970 al diari « ABC »: « ¿Qué ocurriría si los EE.UU. se propusieran ayudar a Israel desde las bases españolas o, todavía más, si por esta causa llegara a una guerra con la U.R.S.S.? » La resposta a aquest interrogant és tan greu que obliga tots els espanyols a reflexionar-hi. De la reflexió n'ha de sortir l'acció coordinada i eficaç contra la presència militar i la pressió política U.S.A. Vers aquesta protesta orientem la nostra activitat contra les bases U.S.A., per la retirada dels ianquis de tota l'Indoxina i de la Corea del Sur, perquè el Mediterrani esdevingui un mar de pau sense cap base estrangera en els seus litorals, bases que com la de submarins atòmics a Rota a més d'una provocació a nivell internacional fan correr al nostre país perills de destrucció horrosos.

Així contribuïm els comunistes a l'entesa de totes les forces nacionals que ha d'alliberar-nos de la dictadura venuda a l'imperialisme. Així apliquem —de fet i no de paraula— la principal Resolució de la Conferència dels Partits Comunistes i Obrers sobre « LES TASQUES ACTUALS DE LA LLUITA ANTIIMPERIALISTA », en la qual es deia: « Els països de la conca del Mediterrani ocupen un lloc important en els plans dels imperialistes. L'imperialisme nordamericà, que té importants bases a Espanya, ha ajudat i ajuda el règim franquista a subsistir, malgrat la lluita del poble espanyol. La VI Flota nord-americana i el sistema de bases militars, que constitueixen un perill pels pobles i per la pau mundial en aquesta zona, són un instrument permanent de pressió política i militar en el Mediterrani. » I perills semblants se'ls combat amb la mobilització resoluta de totes les forces afectades. En aquest cas som la immensa majoria dels espanyols.

Nota del responsable del Partit que ens transmet la carta del company Ll.:

Acabo de llegir el « Mundo Obrero » a què es refereix Ll. Es un llibel repugnant i provocador que serveix a l'enemic de classe elements de lluita contra el nostre Partit que, sens dubte, no deixarà d'aprofitar. L'enorme responsabilitat que contreenen els autors i els inductors d'aquest material contrarevolucionari és quelcom que hem de fer veure a tots els companys, als treballadors i al poble. Arrenquen en guerra contra el Partit i han de trobar la resposta que mereixen. La trobaran. Digueu-los a Dolores i a Santiago, a tots els companys odiosament calumniats, que estic, que estem plenament al seu costat i que seguirem encapçalant la lluita de la classe obrera i del poble a fi de realitzar la revolució en els pobles d'Espanya i fer triomfar la política justa del nostre Partit.

Una abraçada ben forta,

ALERTA CONTRA LA PROVOCACIO !

El grup escissionista encapçalat per Eduardo García i Agustín Gómez, al qual s'han incorporat Enrique Lister i quatre altres antics membres del Comitè Central del P.C. d'Espanya, ha emprés una infame campanya de provocació i de lluita contra el Partit que supera les que anys enrera dugueren a cap els Castro, El Campesino i altres renegats de trista memòria.

Prova contundent d'això n'és un Mundo Obrero facció que han posat en circulació, en el qual s'acumulen calumnies i infàmies contra la direcció del Partit Comunista d'Espanya que són un insult intolerable a tot el Partit, a cada un dels seus membres, i que sembla impossible que l'hagin escrit persones que durant anys i fins a ahir mateix han format part d'aquesta direcció que ara presenten com un equip de monstres.

En el seu recent Ple, el Comitè Central del P.S.U. de Catalunya ha condemnat unànimement el treball d'aquest grup i ha cridat a reforçar la vigilància política a fi de tallar qualsevol intent de treball fraccional en les files del P.S.U.

Seguidament publiquem la carta que ens envia un company que des de fa molts anys està en la primera fila del combat contra la dictadura i que —n'estem segurs— expressa els sentiments de tots els comunistes catalans:

Al Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya:

Benvolguts companys: Us escric només quatre lletres per posar-vos al corrent que el dia 15 ha arribat a la nostra ciutat el primer número de « Mundo Obrero » « Organ Central del Partido Comunista de Espanya », fet pels expulsats del Partit. Té molt bona presentació però un contingut malsà i provocador. Tan aviat com fou rebut, el company al qual el van enviar em vingué a buscar per entregar-me'l i parlar amb mi.

Es diuen monstruositats contra Santiago i contra el Comitè Central i abriguen l'esperança que algú més els segueixi en la seva trista empresa. Per a això segueixen remenant el problema de Txecoslovàquia, però allò que ataquen és tota la línia política del Partit, la seva unitat, i amb això la unitat de les forces revolucionàries, decisiva en la lluita contra la dictadura. El seu caràcter provocador queda clar en donar i fer públiques dades que fins aquest moment es mantenen per nosaltres en secret. Esgrimeixen el nom gloriós dels nostres morts caiguts en heroica lluita contra la dictadura, quan ells mateixos, en treballar per dividir la unitat del Partit, estan traïnt la noble causa per la qual ofrenaren la seva vida tants i tants homes i dones del nostre poble abraçats a la causa del nostre gloriós Partit.

Esgrimeixen que en el nostre Partit no hi ha democràcia i que les coses es decideixen sense discussió. Tornen a falsejar la veritat una vegada més doncs en el nostre Partit hi ha una ampla discussió sobre tots i cada un dels problemes fonamentals que es presenten cada dia y sobre la seva línia política i pràctica revolucionària. Sobre Txecoslovàquia cada comunista ha expressat i expressa el seu criteri quan aquest problema sorgeix en les discussions i ningú no és coartat quan defensa la seva opinió. Però ens hem trobat amb els qui han volgut fer del problema de Txecoslovàquia la pedra senyera de les seves posicions polítiques i

inclús de la política del Partit. Els comunistes que ens estem jugant la llibertat cada dia a les primeres files de la lluita no hem de permetre que per aquesta qüestió concreta es vulgui canviar tota la política justa del nostre Partit, s'ataqui la seva unitat i se'l privi de jugar el seu paper revolucionari. La nostra missió històrica es fer la revolució en el nostre país, i per a això tenim una política clara i justa, que tampoc és immutable, però que apliquem amb èxit i millorem cada dia recollint noves i més riques ensenyances.

Aquells qui abandonen el Partit i es disposen a dividir-lo no ajuden la revolució. El nostre Partit es regeix pels principis leninistes del centralisme democràtic, i aquell que viola aquests principis viola les lleis i les regles del Partit, situant-se amb el seu treball enfront dels qui mantenen la disciplina, que no és una disciplina cega sinó un principi revolucionari.

Aquells qui cada dia ens juguem la nostra llibertat estem per la unitat i no per la divisió. Pensem que és en el Partit, dintre de les seves files, on es discuteixen els seus problemes i es traça la seva línia i no enfront seu, denigrant els seus quadres i dirigents.

Aquells qui argüeixen que el nostre Partit ha perdut prestigi i influència són uns cinics i judiquen les coses amb una visió estreta i falsa de la realitat. El nostre Partit està lliurant una gran batalla per la llibertat i s'aganta i veu créixer les seves forces i influència entre les masses, és l'enemic irreductible enfront de la dictadura i dels explotadors. El seu pes i influència estan presents en tota la vida del país i d'això en donen testimoni les lluites de la classe obrera i de les masses populars en el combat general contra la dictadura, per la llibertat, la democràcia i el socialisme.

Res més avui, una abraçada ben forta per a tots.

19 de setembre del 1970,
Ll.

La lluita per
augments

de jornals

NECESSITAT INAJORNABLE

per Teresa Bonet

La pujada escandalosa dels preus provoca arreu inquietud i protesta. El problema ha adquirit proporcions tals que el Govern s'ha vist obligat a intervenir per tractar de tirar aigua al foc. Afirmar que des de finals del 1969 s'ha experimentat « ... una elevació mitjana que en el seu conjunt no arriba al 3 %. Aquest moviment de pujada », diu el comunicat oficial, « es manté dins d'una tònica que s'ha de considerar moderada. »

Està clar que d'un Govern d'estafadors i lladres, destre en negocis Matesa, seria il·lús esperar declaracions honestes. De totes maneres, no deixa d'ésser revelador del desprestigi i irresponsabilitat d'aquest equip ministerial que després de les seves declaracions proliferin en la premsa estadístiques, comentaris i exemples que mostren el divorci existent entre la « tònica... moderada » governamental i la realitat, aquesta realitat que palpen i sofreixen diàriament les economies modestes de les llars obreres.

Adhuc estadístiques tan controlades i « arreglades » com les de l'Institut Nacional d'Estadística indiquen que el cost de la vida ha experimentat en el mes d'agost un augment de l'1,58 % respecte del mes anterior, i en relació amb el mes de desembre del 1969 un augment del 4,58 %.

El Jurat d'Empresa del Banco Hispano Americano, ajustant-se més a la realitat, diu que han pujat una mitjana del 30 % l'aigua, el gas l'electricitat, la llum, el telèfon, els ferrocarrils, metro microbusos, teixits, carn i peix congelats, llet, xocolates, bacallà, conserves de peix, sucre i altres aliments. Està pendent de pujada el pa i la gasolina. En determinats centres escolars hi han hagut augmentos superiors al 30 %. A Barcelona torna a parlar-se de l'augment dels autobusos, i la companyia de tramvies pressiona per aconseguir que li sigui autoritzat l'augment a 5 pts. a l'octubre.

Les seccions socials dels sindicats, les Cambres de Comerç i en general tota la premsa d'Espanya es fan ressó de la indignació que existeix entre les masses populars.

Els treballadors catalans veuen amb alarma com els augmentos de salari arrencats a costa de dures lluites i sacrificis, el Govern els anul·la autoritzant la pujada en fletxa dels preus. Així, els capitalistes poden recuperar els milions que el combat obrer els obligà a cedir. Les millores assolides mesos enrera en alguns Convenis, ara apareixen encara més insuficients. Per això es planteja amb força la necessitat de lluitar per convenis nous i per la revisió dels recentment firmats. L'escalada del cost de la vida exigeix partir de bases noves, és a dir, la revisió de tota l'escala salarial i imposar amb la lluita augmentos a to amb la nova situació.

« **Assemblea Obrera**, òrgan dels treballadors de la S.E.A.T. assenyala justament :

NO A LES ELECCIONS MUNICIPALS !

Cal organitzar, ja des d'ara, l'abstenció activa de l'electorat arreu de Catalunya i concretament a Barcelona el 20 d'octubre

Pel 20 d'octubre el Govern ha convocat « eleccions » municipals a Barcelona. En dats posteriors tindran lloc també a la resta dels municipis de Catalunya i de tot Espanya.

Els comunistes mai no hem acceptat ni acceptem la caricatura franquista d'eleccions a Procuradors o a Consellers municipals per designar falsos representants « de la família ». Sabem de sobra el contingut demagògic d'aquestes eleccions. El sistema corporatiu feixista preveu l'elecció d'un fictici terç familiar no per afany de representativitat ciutadana sinó per donar-se un vernís de democràcia.

Passem per alt que Governadors Civils i Govern fan i desfan arbitràriament en matèria de « candidats » i que no és priven de res a l'hora de manipular, contabilitzar i distribuir « vots » entre els homes de mà promoguts per la seva obra i gràcia a candidats del terç familiar : La democràcia és totalment absent d'aquestes eleccions. En els articles del Decret que regula la campanya electoral i presentació de candidatures, tot hi és per barrar el pas a algun hipotètic opositor que intentés introduir-se en el sistema ; des de l'obligada i expressa declaració pública d'adhesió als principis i lleis del Movimiento dels aspirants a candidat, fins a la possibilitat pel govern de demetre qui sigui amb mil pretextes legals.

El Govern Matesa tracta, està clar, d'aprofitar aquestes eleccions per alimentar la demagògia « liberalista », per sembrar il·lusions d'aperturisme, per crear una diversió entre certs sectors predisposats a creure en una possible oposició al règim « des de dins », etc., etc.

Però en moments com els actuals, d'ofensiva particularment acusada dels treballadors i d'auge de tot el moviment antidictatorial, és perfectament possible fer d'aquestes elec-

« ... Segons el darrer Conveni l'empresa ens ofereix un mínim del 4 % com a augment dels salaris per a final d'any. **ES MOLT POC I NO PODEM ESPERAR.** » Pocs dies després de fer aquests plantejaments uns 600 treballadors d'aquesta empresa paraven en defensa de les seves reivindicacions.

Els treballadors de la S.E.A.T., de la Construcció, del Tèxtil, del Metall, com tots els qui adopten aquesta actitud de contraofensiva, assenyalen el camí a seguir ; **no és possible esperar.** Es necessari un atac a fons en aquest front. Atac que ha d'expressar-se a través de la presentació per tot arreu de plataformes concretes de reivindicacions que posin en moviment els treballadors i els duguin al combat. Com va passar amb el límit del 6,5 %, una vegada més, però ara en condicions més favorables, la classe obrera pot fer retrocedir el Govern i la patronal.

Aquesta tardor que tothom presagia « calenta », i que els treballadors amb les seves ininterrompudes accions ja estan caldeiant, pot ser quadre de lluites de dimensió nacional. Aquesta perspectiva, però, no significa que haguem de minvar o paraitzar tot el que avui és ja possible de fer en cada lloc de treball. Al contrari, l'objectiu d'una acció

cions una sonada batalla contra el règim, fent-les fracassar ostensiblement.

Front a les coaccions que sens dubte es produiran, com en cada elecció passada, per obligar el cens electoral a fer acte de presència a les urnes, cal organitzar la més ampla abstenció activa. Cal produir el buid en els col·legis electorals ; cal aprofitar les possibilitats legals que ofereix l'existència d'una campanya electoral oficial per denunciar el contingut feixista de les eleccions públicament, en les reunions que organitzin els candidats en els barris o pobles, replicant amb cartes a la premsa a les declaracions que als diaris publiquin, organitzant reunions i assemblees a les fàbriques i als barris i presentant en elles plataformes de reivindicacions ciutadanes com són elecció de veritables Consells municipals democràtics, dret de vot per tots els ciutadans dels 18 anys en amunt, dret d'expressió per defensar veritables programes d'acció municipal, etc., etc. Cal denunciar en aquestes reunions, ben alt i ben fort, la corrupció que impera en gran nombre d'ajuntaments tarats de franquisme, l'abandó en que deixen els interessos de la població i el seu caràcter d'organismes dedicats a imposar exaccions suplementàries als ciutadans...

Com assenyala la crida del Comitè de Barcelona del nostre Partit : « ... la batalla de les eleccions municipals, que no és una batalla entre candidats sinó entre el Govern i el poble, s'ha de resoldre amb una derrota política del franquisme que accentui la seva descomposició, que el deixi més desemparat i afeblit. I l'arma dels ciutadans per guanyar aquesta batalla és : **L'ABSTENCIO MAS-SIVA !** »

Que ningú no vagi a votar el dia 20 a Barcelona ! Qua ja des d'ara s'organitzi l'abstenció activa, la denúncia a tot Catalunya de les tropelies dels Concellers municipals franquistes ! Que les eleccions municipals es converteixin en una sonada batalla ciutadana contra el poder dictatorial franquista !

generalitzada suposa multiplicar els esforços i la iniciativa, posar en moviment tots els ressorts legals i extralegals de mobilització i coordinació a fi que creixi el torrent d'accions petites i parcials. Això és el més difícil, però a la vegada l'únic decisiu per arribar a la vaga general.

Es tant i més necessari quan veiem que les lluites obreres en aquests moments sorgeixen amb una càrrega política que no tenien mesos enrera. El moviment reivindicatiu actual a Catalunya està marcat per l'ampla i sostinguda solidaritat amb els obrers granadins. Aquest fet polític tan positiu no pot deixar d'influir en el desenrotllament posterior de tota la lluita. Per a sectors cada vegada més amples de la classe obrera catalana apareix clar que desfermar en aquests moments un gran moviment reivindicatiu es colpejar els assassins dels treballadors, el Govern Matesa, el Govern que posa en perill Espanya a canvi d'uns dòlars.

Aquesta conexió, entre les reivindicacions econòmiques i polítiques s'afermirà en la mesura que siguem capaços d'unir i mobilitzar cents de milers de treballadors. La lluita decidida contra l'augment dels preus, per salaris dignes, són avui indiscutiblement reivindicacions amb gran capacitat mobilitzadora i tallant antifranquista.

QUEDEN TRES MESOS DE CAMPANYA

La tardor confirma la tendència viscuda des de començament d'any: auge del moviment de masses. En consonància, els comunistes tensem les nostres forces. Una part important d'aquest esforç el dediquem a assolir resultats superiors en la campanya leninista, conscients que un Partit de masses, més fort políticament i ideològicament, servirà més bé als treballadors, al nostre poble.

El Comitè Central, en el Punt 2 de l'Ordre del Dia, ha estudiat la marxa de la Campaña. Les experiències allí recollides i les conclusions a les quals s'ha arribat ens ajudaran a aconseguir els nostres propòsits.

Quan s'obri el Plé del Comitè Central, 590 nous comunistes havien ingressat en la Promoció Lenin als quals cal afegir 56 militants recuperats. Aquestes xifres indiquen que moltes organitzacions han col·locat en un lloc preferent la tasca del reclutament i

les possibilitats entrevistes s'han fet realitat.

El Partit ha crescut, sobretot, allà on les masses han lluitat i els comunistes han complert amb el seu paper capdavanter.

En aquesta nova etapa, cal fer « entrar » el Partit en moltes grans fàbriques orfes encara d'una organització comunista. Cal fer prova de molta audàcia i no deixar escapar cap possibilitat de « penetració ». Això és valedor, també, per a l'organització del Partit a noves ciutats de Catalunya.

Una de les conclusions importants del Plé fou que no cal fer dependre l'ingrés d'un simpatitzant del seu acord amb tota la política del Partit. L'essencial és que n'accepti el programa i els estatuts.

Bastants experiències aconsellen de reunir grups de simpatitzants i després d'una am-

plia exposició de la nostra política, proposar-los d'ésser nous militants comunistes.

Un altre objectiu de la campanya és « de generalitzar l'educació marxista-leninista dels membres del Partit... »

El funcionament d'uns 60 cercles i seminaris d'estudi testimonien de les seves immenses ganes de conèixer més profundament la política del Partit i la seva ideologia. Cal obrir encara més grans les portes d'aquests cercles als simpatitzants i demòcrates interessats pels temes tractats.

La lluita ideològica s'incrementa, cal dedicar, doncs, més atenció a l'organització de l'estudi.

El Comitè Central ha constatat una notable millora de l'edició i distribució de Treball, Mundo Obrero, Unidad, Universitat i altres publicacions del Partit.

El tiratge de « Nuestra Bandera » ha doblat, el d'« Horizonte », portaveu de la Joventut Comunista, ha triplicat. S'han editat 17.000 exemplars de « Cuadernos de Educación Política ». Aquests són uns quants exemples de l'increment editorial. Caldria destacar, també, la presentació més acurada de moltes publicacions.

La campanya leninista ha impulsat la sortida de nombrosos Fulls i Butlletins. Hi ha encara, però, organitzacions importants amb possibilitats de fer-ho que no publiquen cap òrgan local. Caldria que es plantegessin de « tapar » aquest buit abans de fi d'any.

Es va generalitzant la distribució a mà de la propaganda. Certes organitzacions han començat a repartir la propaganda del Partit a d'altres pobles on no tenim encara forces organitzades. Cal fomentar aquestes iniciatives i fer penetrar les idees del Partit arreu.

Hem recollit prop de 3 milions de pessetes d'ajut al Partit.

La falta d'espai no ens permet citar els moltíssims exemples d'iniciativa i abnegació dels quals fan prova nombrosos militants i simpatitzants.

Aquest any s'han recollit a Catalunya milions de pessetes en solidaritat amb els vaquistes, els acomiadats i els empresonats. Cal tenir-ho en compte quan valorem les xifres aconseguides en la campanya d'ajut al Partit. Nogensmenys, certes organitzacions han de fer un examen crític del perquè d'un cert retard en relació amb llurs compromisos.

El Comitè Central pensa que cal « fer un treball polític de masses més ampli, més obert que permeti d'incorporar en aquesta gran tasca dotzenes de simpatitzants ». Això, sobretot, « com animadors i organitzadors de la campanya... » « Es necessari celebrar reunions amicals amb ells, en les quals donem compte verbalment dels resultats de la campanya, de com la seva aportació contribueix a les necessitats d'organització, de l'agitació i la propaganda que la lluita per la democràcia i el Socialisme exigeixen del Partit. »

S'arribà a una conclusió lògica, enunciant d'un objectiu important de la campanya: els èxits o les insuficiències constatats en els quatre objectius abans esmentats depenen directament de si la vida política dels comitès i organitzacions del Partit és correcta o no; de si els comitès, els militants saben interpretar els neguits de les masses, formular les reivindicacions més sentides i encapçalar amb fermesa les lluites per fer-les triomfar. Es a dir, ésser plenament, en la pràctica, el Partit dirigent.

Ens queda un trimestre de campanya: mobilitzem totes les nostres energies per fer que cada vegada sigui més indiscutible el lema que ha dominat un any de combats: Un Partit més fort i arrelat en les masses!

LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

DAVANT DE COMBATS DECISIUS

par Antoni Ollé

Les lluites que s'estan succeint sense interrupció en el nostre país, la perspectiva d'uns mesos d'enfrontament seriosos, tenen una gran incidència a la Universitat que, amb la seva resposta activa contribueix a fer possible un canvi decisiu en la correlació de forces socials i polítiques en el camí cap a la democràcia i el socialisme.

En aquests darrers anys, la lluita a la Universitat de Barcelona ha conegut diferents alternatives, dins d'un indubtable resultat general d'enorme retrocés del règim, absolutament rebutjat pels estudiants i per no pocs professors.

En els anys passats s'ha avançat decisivament en l'anada cap a uns autèntics mètodes de lluita de masses, en l'aprofundiment dels objectius del moviment universitari com a moviment socio-polític. Les importants lluites del segon trimestre ho demostren, així com la creació d'embrions d'organització de masses en alguns centres, la presa de postura de part del professorat contra la política antiuniversitària del règim, l'agitació entorn dels problemes fonamentals del país (actes per l'Amnistia, contra la Llei d'Educació, contra la Llei sindical, etc.). S'ha avançat notablement en la clarificació, en la comprensió dels elements fonamentals de la situació del país, dels objectius del moviment universitari. Ara es tracta, de cara al curs que comença, de concretar els objectius de lluita a tots els nivells, que tots els estudiants s'organitzin entorn d'aquests objectius. Es tracta que l'avantguarda real, fosa amb les masses, superant definitivament una minoria falsament radicalitzada, creadora de confusió, clarifiqui amb tenacitat els objectius de la lluita i els organitzi en concret.

La política antiuniversitària del règim té dues vessants; l'ocupació policíac i la Llei d'Educació. La primera ha sofert un cop molt important aquest any, perquè s'ha demostrat que la policia no pot evitar la lluita de masses, i perquè s'ha vist denunciada per estudiants i professors. Si l'ocupació continués aquest curs vinent s'hauria d'intensificar encara l'esforç, dins i fora de la Universitat, per aconseguir la seva expulsió.

La Llei d'Educació és una bona mostra de la demagògia d'aquest règim corromput, en el sentit que no pot (ni pretén en el fons, naturalment) portar a terme la profunda revolució educativa que el nostre país necessita. Però també és una mostra de l'intent del franquisme de posar en les mans directes dels grups oligarquics, encara més del que hi estan, tots els nivells del procés educatiu amb l'increment de la privatització, de la selectivitat, amb l'enviliment de les carreres mitjanes, etc. El règim practica una política malthusiana per a que els nuclis monopolistes, puguin, a la curta, disposar d'unes estructures « educatives » a la seva mida. Es tracta, per tant, que els universitaris, els estudiants i educadors a tots els nivells, combatin cada una de les mesures d'aquesta Llei antipopular i antinacional.

El moviment universitari ha de potenciar la incorporació d'una part important del professorat a postures clarament antifranquistes, en el camí de la consolidació d'un ampli front democràtic universitari. Els professors no-numeraris tenen un paper important en aquest sentit.

Algunes postures, reflectides en la proposta pública i declaracions del Dr. Hortolà, Degà d'Econòmiques, reflecteixen fins a quin punt la política del règim ha estat derrotada a la Universitat, la influència del moviment estudiant i el pes que en amplis estaments juga la situació del país. L'essencial d'aquestes propostes es referix a la fi de l'ocupació policíaca, a l'organització dels estudiants i professors no-numeraris de la forma que vulguin els interessats, a la seva participació en el govern de la Facultat, coses totes elles en si mateixes enormement positives, perquè en aquest terreny el positiu no ve determinat tant per la intenció subjectiva del Dr. Hortolà (que no deixem de valorar), com per les possibilitats objectives que desvetllarien aquestes mesures. No es tracta, en la nostra opinió, que els estudiants comencin a discutir sobre si accepten o no accepten « la proposta » en concret, discussió que, en la situació actual, podria tenir elements de bizantinisme i afavorir la introducció de postures infantils del tipus de « Si ho proposa Hortolà és perquè això d'organitzar-nos és « integrador ». Del que es tracta és que els universitaris fixin uns objectius clars, reivindicatius i polítics, s'organitzin al seu entorn, tot aprofitant amb intel·ligència totes les possibilitats que la situació anirà oferint i de les que les propostes que hem exposat són bon exponent.

En concret, es tracta en les primeres setmanes:

- 1) D'elaborar programes político-reivindicatius, a nivell de cada curs i facultat, discutits i aprovats en assemblees, de manera que tots els estudiants participin en la lluita contra les mides de la Llei d'Educació i contra totes les manifestacions del franquisme a la Universitat.
- 2) De llençar intenses campanyes de solidaritat política i material amb les lluites obres i populars que esclataran durant aquest període.
- 3) De superar, per la unitat, per la massivitat, la presència de la policia o qualsevol altre tipus de provocació repressiva.
- 4) Entorn d'aquests objectius crear organització de masses, organització per a la lluita, amb les formes concretes que decideixin els estudiants de cada curs, però amb una ràpida tendència a la coordinació a nivell de Facultat i de Districte.